
'In het leven gegeven'

In een vorige aflevering hebben wij reeds aangekondigd dat het in de bedoeling ligt om in de komende nummers van Eckartbode telkens een verhaal op te nemen uit de door Werner van de Wouw geschreven bundel verhalen. In deze aflevering:

VERWONDERING.

Vijftien verhalen over ontmoetingen met bewoners geschreven door: Werner v.d. Wouw (pastor). Vijftien verhalen uit het leven van onze bewoners. Vijftien verhalen van wat niet zozeer met het oog, maar met het hart gezien is. In ieder geval verhalen over wat bewoners bij mij hebben opgeroepen. Ze mogen gelezen worden in de hoop dat zij kunnen helpen onze bewoners, maar vooral onszelf beter te verstaan. De tekeningen werden gemaakt door Gerard Verbrugge.

● VERWONDERING

Adje was herder
in het gespeelde kerstverhaal.
Adje spreekt geen woorden,
maar des te meer spreekt zijn gezicht.
Hij zocht met zijn vrienden
naar het kind in de stal.
Het lang verwachte kind,
de hoop voor zoveel kleine mensen,
zoals Adje, de herder.
Toen zij na hun tocht door de kapel
eindelijk bij de schaapsstal
aangekomen waren,
gingen de herders naar binnen.
Adje als laatste.
Voorzichtig, schoorvoetend
liep hij de stal binnen.
Ik stond erbij,
op enige afstand
om het gesprekje te ondersteunen,
dat zich spontaan zou gaan voltrekken
tussen de herders, Maria en Jozef.
Maar ik viel stil
door wat ik zag gebeuren.
Adje zag het kindje op enige afstand.
Zijn ogen opende hij wijd,
zijn mond viel open.
Hij stond stil,
hij fronste zijn wenkbrauwen.
Toen boog zijn broze lichaam.
Wat een verwondering sprak uit die blik.
Langzaam, stapje voor stapje
kwam hij naar voren,
als wilde hij het kindje

niet in zijn slaap storen.
Verwondering veranderde in blijdschap.
Zijn hele gezicht werd één grote blijde lach.
Zijn armen spreidden zich,
als wilde hij het kindje welkom heten.
Langzaam boog hij zich
naar het kindje in de kribbe toe.
Een hele tedere blik,
met ogen die nog steeds
verwondering bleven uitstralen
en een mond, die geluidloos
blijdschap hoorbaar,
maar vooral zichtbaar maakte.
Ik was ontroerd.
Mijn blik was gevangen
door wat dáár gebeurde.
Ik wilde dat kleine wonder
op geen enkele manier verstoren
en tegelijk had ik het willen uitschreeuwen:
'kijk mensen, kijk wat hier geboren wordt
aan verwondering, aan hoop, aan vreugde'.
Dat is nu kerstmis.